

Sygn. akt I ACa 386/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński (spr.)
Sędziowie	:	SSA Beata Wojtasiak SSO del. Grażyna Wołosowicz
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. S.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 26 marca 2018 r. sygn. akt I C 1995/14

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie I i II o tyle, że w miejsce kwoty 16.200 złotych zasądza 22.200 (dwadzieścia dwa tysiące dwieście) złotych z odsetkami:

- od kwoty 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych w wysokości ustawowej od dnia 7 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i w wysokości, jak za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych w wysokości, jak za opóźnienie od dnia 15 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;

b) dodaje punkt Ia) i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 (sto) złotych miesięcznie od dnia 1 stycznia 2017 r., płatną do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

c) w punkcie III o tyle, że w miejsce kwoty 7.217 złotych zasądza 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu instancji odwoławczej;

IV. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku na rzecz radcy prawnego J. H. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, powiększoną o podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w instancji odwoławczej.

(...)

Sygn. akt I ACa 386/18

UZASADNIENIE

Powód J. S., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na swoją rzecz:

1. zadośćuczynienia w wysokości 400 000 zł za krzywdy fizyczne, psychiczne i cierpienia, jakich doznał, doznaje w dalszym ciągu i będzie odczuwać w przyszłości w związku z wypadkiem, jakiemu uległ w 2004 roku, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wypadku, ewentualnie od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. odszkodowania w wysokości 15 413 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, zakupu leków, środków higienicznych, opatrunkowych, badań, analiz itp. poniesionych w latach 2011 – 2016 z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
3. renty z tytułu zwiększonych potrzeb w wysokości 3 050 zł miesięcznie, płatnej do 1 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
4. ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące ujawnić się lub powstać w przyszłości.

Pozwany wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 marca 2018 roku zasądził od pozwanego na rzecz powoda J. S. kwotę 16.200 złotych z odsetkami: - od kwoty 15.000 złotych w wysokości ustawowej od dnia 7 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i w wysokości jak za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, - od kwoty 1.200 złotych w wysokości jak za opóźnienie od dnia 22 lutego 2017 roku do dnia zapłaty (pkt. I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt. II), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt. III), nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Białymstoku na rzecz radcy prawnego J. H. kwotę 13.284 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. IV), odstąpił od obciążania powoda brakującymi kosztami sądowymi (pkt. V).

Z ustaleń tego Sądu wynika, że w dniu (...)około godziny (...)w B. na skrzyżowaniu ulic (...), L. S. kierując pojazdem uprzywilejowanym(...)marki R., używając sygnału świetlnego i dźwiękowego, nie zachował szczególnej ostrożności

podczas wjeżdżania na skrzyżowanie przy czerwonym świetle dla swojego kierunku ruchu i doprowadził do zdarzenia z samochodem marki F. (...), kierowanym przez J. S..

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2010 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku, w sprawie o sygn. akt I C 1820/08, zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. S. kwotę 48 000 zł wraz odsetkami ustawowymi oraz oddalił dalej idące żądanie.

Sąd Okręgowy w powyższym postępowaniu ustalił, że w wyniku wypadku powód doznał urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, urazu kręgosłupa szyjnego oraz urazu wielonarządowego. Wywołane tym dolegliwości bólowe i cierpienia były początkowo znaczne, potem zaś niewielkie i trwały przez okres przekraczający siedem dni. Ból był najbardziej nasilony przez okres pół roku po urazie. Na skutek wypadku u J. S. zaistniał pourazowy zespół bólowy kręgosłupa szyjnego, który przejawia się bólami i zawrotami głowy, zaburzeniem postrzegania i pamięci, nerwowością oraz bezsennością. Przebyty uraz nasilił dolegliwości bólowe, których przyczyną były także wielostawowe zmiany zwyrodnieniowe.

W dniu 25 listopada 2013 roku powód doznał udaru niedokrwiennego mózgu pod postacią niedowładów połowicznych i afazji mieszanej.

W celu ustalenia związku pomiędzy aktualnym stanem zdrowia powoda a obrażeniami doznanymi podczas wypadku z dnia (...) Sąd dopuścił dowód z szeregu opinii biegłych sądowych różnych specjalności.

Biegli sądowi: neurolog, kardiolog, psycholog, ortopeda, neuropsycholog oraz rehabilitant w sporządzonych przez siebie opiniach stanowczo stwierdzili, iż w okresie po wyrokowaniu w sprawie I C 1820/08 stan zdrowia powoda uległ pogorszeniu. Jest to jednak skutek przebytego udaru niedokrwiennego mózgu i niedowładów połowicznych prawostronnych oraz afazji. Zdaniem biegłych, brak jest związku przyczynowego między wypadkiem, któremu uległ powód, a zgłaszanymi przez niego schorzeniami.

Biegły dermatolog dr n. med. A. W. po przeprowadzonym badaniu zaopiniował, że stwierdzone zmiany skórne pod postacią wybitnie nasilonych objawów łuszczycy zadawnionej uogólnionej z odczynem bólowym, utrzymujące się od roku 2007 mogą być związane ze stresem pourazowym po wypadku drogowym z dnia (...). Ich progresywny proces chorobowy związany z brakiem istotnego wpływu stosowanego leczenia na remisję, stwierdzona alergia na leki, przebyty półpasiec i zakażenie skóry wywołane gronkowcem w 2013 roku mogą mieć wpływ na pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy po 2010 roku.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego, biegły stanowczo stwierdził, że rozpoznana u wnioskodawcy łuszczycy zwykła zadawniona, o charakterze progresywnym z odczynem bólowym mogła nasilić się pod wpływem stresu pourazowego spowodowanego wypadkiem drogowym z dnia (...), jednak nie powstała ona w wyniku wypadku. Biegły nie wykluczył możliwości, iż nasilenie się zmian łuszczycowych może być spowodowane także innymi czynnikami życia codziennego, jednakże w okresie powypadkowym z pewnością stres pourazowy w dużej mierze wpłynął na nasilenie się zmian łuszczycowych, co w konsekwencji mogło spowodować brak skuteczności w terapii łuszczycy dostępnymi metodami i środkami. Jednocześnie w opinii biegłego stres nie był przyczyną powstania samej łuszczycy, ponieważ objawy o znacznie mniejszym nasileniu występowały już wcześniej, a następnie ulegały remisji pod wpływem standardowego leczenia oraz pory roku. Podkreślił, że to, iż nie powołano wcześniej biegłego dermatologa do sporządzenia opinii nie oznacza, że nasilenie się istniejących zmian łuszczycowych nie było spowodowane stresem pourazowym po przeżytym wypadku.

Sąd Okręgowy, oceniając sporządzone na potrzeby sprawy opinie biegłych pod względem fachowości, rzetelności i logiczności, uznał, że zostały one sporządzone w oparciu o głęboką wiedzę i wieloletnie praktyczne doświadczenie zawodowe. W konsekwencji podzielił zawarte w niej konkluzje. Opinie te pozostają w zgodności z przedłożoną dokumentacją medyczną dotyczącą stanu zdrowia powoda. Biegli - w ocenie Sądu - rzetelnie ocenili rzeczywisty stan zdrowia powoda. Opinie są należycie uzasadnione i przekonujące oraz wystarczająco wyjaśniają zagadnienia

wymagające wiadomości specjalnych. Zostały sporządzone przez biegłych, których fachowość, doświadczenie życiowe oraz metodyka opiniowania nie budziły żadnych wątpliwości.

Dalej Sąd podkreślił, że powództwo w kształcie zmodyfikowanym pismem z dnia 31 stycznia 2017 roku odnosi się jedynie do roszczeń wynikających z zaostrzenia procesu chorobowego łuszczycy. Okoliczność, że już w toku poprzedniej sprawy u powoda stwierdzono istnienie tej choroby nie daje podstaw do przyjęcia, że zakres cierpień związanych z łuszczycą był przedmiotem procedowania w sprawie I C 1820/08. W toku poprzedniego postępowania stwierdzono jedynie, iż powód cierpi na łuszczycę, która sama w sobie pozostaje bez związku z przebyłym wypadkiem. Co więcej, do zaostrzenia procesu chorobowego doszło już po zakończeniu postępowania w tej sprawie. Kwestia wpływu wypadku na nasilenie zmian łuszczycowych nie była wówczas badana, w związku z czym w ramach poprzedniego sporu niemożliwe było przewidzenie takiego nasilenia objawów łuszczycy u powoda. W konsekwencji podniesiony przez pozwanego zarzut powagi rzeczy osądzonej nie mógł zostać przez Sąd uwzględniony.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądania pozwu, wskazał, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało oceny, czy po wyrokowaniu w wyżej wymienionym postępowaniu doszło do ujawnienia się nowej krzywdy, której nie można było przewidzieć; a jeżeli tak, to ustalenia kwoty odpowiedniej w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. do jej zrekompensowania.

W ocenie Sądu, wnioski opinii biegłego dermatologa A. W. dają podstawę do przyjęcia, że u powoda w związku z wypadkiem doszło do powstania nowej krzywdy w postaci nasilenia przebiegu łuszczycy. Opiniujący w sprawie biegły stanowczo stwierdził, że natężenie sytuacji stresowych, związanych z przebiegiem i konsekwencjami wypadku, doprowadziło do zaostrzenia objawów choroby, które występują z odczynem bólowym i nie poddają się standardowemu leczeniu farmakologicznemu. Progresywny proces chorobowy związany z brakiem istotnego wpływu stosowanego leczenia na remisję z pewnością jest źródłem dodatkowych cierpień powoda, który od czasu, gdy uległ udarowi mózgu pozostaje osobą niepełnosprawną. Sąd podzielił powołane powyżej stanowisko biegłego, że fakt, iż nie powołano wcześniej biegłego dermatologa do sporządzenia opinii nie oznacza, że nasilenie się istniejących zmian łuszczycowych nie było spowodowane stresem pourazowym po przebyłym wypadku.

W ocenie Sądu, powyższe uzasadnia przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 15 000 zł. W pozostałym zakresie żądanie powoda oddalił, jako wygórowane. Nadmienił przy tym, że w postępowaniu w sprawie akt I C 1820/08 powodowi zostało przyznane zadośćuczynienie na poziomie 48 000 zł. Konkludując stwierdził, że o ile w świetle wniosków opinii biegłego dermatologa od tego czasu doszło do ujawnienia się nowej krzywdy, którą bez wątpienia jest zaostrzenie objawów łuszczycy, o tyle brak jest przesłanek, aby uznać, że rozmiar cierpień powoda z tym związany jest tak rozległy, iż uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w wysokości sięgającej niemal dziesięciokrotności już otrzymanego zadośćuczynienia.

Sąd Okręgowy uwzględnił roszczenie odszkodowawcze na poziomie kwoty 1 200 zł, która stanowi równowartość rocznych kosztów leczenia wyliczoną przez biegłego dermatologa. Powód wprawdzie domagał się zasądzenia z tego tytułu kwoty 15 413 zł, tym niemniej przedstawione przez niego dowody, nie pozwalają na uwzględnienie jego stanowiska. Nie pozwalają na to przede wszystkim złożone do akt sprawy faktury na zakup lekarstw i innych preparatów. Na podstawie treści tychże dokumentów nie sposób bowiem ustalić, że mają one na celu leczenie i łagodzenie objawów chorobowych.

Sąd nie zaliczył do kosztów leczenia przedstawionych przez powoda wydatków związanych z zakupem bielizny osobistej, ręczników czy też bielizny pościelowej. Są to rzeczy codziennego użytku, kupowane niezależnie od istnienia choroby, zaś ich koszt lub materiał, z jakiego zostały wykonane nie upoważniają do przyjęcia, że jest to bielizna specjalistyczna, wspomagająca terapię łuszczycy. Wątpliwości budzi także częstotliwość wymiany tejże bielizny, zwłaszcza w kontekście stwierdzenia biegłego dermatologa, że wystarczające jest pranie w wysokiej temperaturze. W konsekwencji Sąd przyjął, iż miesięczne koszty terapii łuszczycy nie przekraczają kwoty 100 zł.

Oddalając roszczenie zasądzenia renty w kwocie 3 050 zł, Sąd stwierdził, że wprawdzie w chwili obecnej powód jest osobą niepełnosprawną, wymagającą rehabilitacji oraz pomocy w codziennym funkcjonowaniu, to jednak obecny stan jego zdrowia pozostaje bez związku przyczynowego z wypadkiem z dnia (...).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 444 § 1 i 2 k.c. i art. 445 § 1 k.c. orzekł jak w sentencji.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu już na etapie wytoczenia powództwa możliwe było ustalenie rzeczywistych rozmiarów cierpień powoda. Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 7 stycznia 2015 roku, tym samym uwzględniając trzydziestodniowy termin spełnienia świadczenia, wynikający z treści art. 817 § 1 k.c., odsetki od zasądzonej na rzecz powoda kwoty zadośćuczynienia powinny być liczone od dnia 7 lutego 2015 roku

Odsetki od przyznanego powodowi odszkodowania zasądził od dnia 22 lutego 2017 roku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z treścią 98 k.p.c.

Jednocześnie stosownie odstąpił od obciążania powoda brakującymi kosztami sądowymi w sprawie.

Powyższy wyrok powód zaskarżył apelacją w pkt I, II i III, zarzucając mu:

1. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, który ponadto nie został w całości należycie oceniony przez Sąd – polegającą na tym, że Sąd ustalił wysokość zadośćuczynienia oraz odszkodowania należną powodowi w wysokości określonej w wyroku mimo, że zasadne było ich zasądzenie w wysokości żądanej przez powoda oraz odmówił przyznania powodowi renty, twierdząc, że obecny stan zdrowia powoda pozostaje bez związku przyczynowego z wypadkiem z dnia(...), choć wcześniej za opinią biegłego z zakresu dermatologii wskazywał, że u powoda doszło do powstania nowej krzywdy w postaci nasilenia się objawów łuszczycy i z tego względu zasądził zadośćuczynienie oraz odszkodowanie;

2. naruszenie prawa procesowego:

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegające na tym, że Sąd w uzasadnieniu wyroku nie uzasadnił, dlaczego zasądził odszkodowanie w wysokości 1200 zł z odsetkami od dnia 22 lutego 2017r. i tylko w takiej kwocie, choć powód przedstawił rachunki i faktury związane z leczeniem łuszczycy za okres od 2011r. do 2016 r., a także, dlaczego uznał za zasadne roszczenie powoda w zakresie odszkodowania, ale odmówił mu prawa do renty z tytułu zwiększonych potrzeb, mimo, że stan zdrowia powoda - nasilenie się przebiegu łuszczycy - był spowodowany stresem pourazowym po przebytych wypadku;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niezgodną z logiką i doświadczeniem życiowym ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu dermatologii w zakresie, w jakim Sąd przyjął, że powodowi nie należy się odszkodowanie związane z zakupem bielizny bawełnianej i delikatnej pościeli, zwiększonego zużycia wody i prądu, zakupu proszków i płynów, nieuwzględnienie w nim kosztów leczenia specjalistycznego itp., choć biegły nie negował tego, ale kwestionował wysokość ponoszonych kosztów;
- art. 322 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyznanie odszkodowania we wskazanej przez Sąd wysokości bez rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, choć ściśle udowodnienie wysokości żądania było nader utrudnione a także odmówienie przyznania renty z tytułu zwiększonych potrzeb;
- art. 102 k.p.c. poprzez to, że Sąd nie zwolnił powoda od ponoszenia kosztów procesu w całości, podczas gdy okoliczności sprawy a także sytuacja życiowa uzasadniały zastosowanie takiego rozstrzygnięcia;

3. naruszenie prawa materialnego:

- art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. przez błędną jego wykładnię i uznanie kwoty 15.000 zł przyznanej tytułem zadośćuczynienia za odpowiednią w stosunku do doznanej krzywdy, pomimo, że uszczerbek na zdrowiu,

rozstrój zdrowia powoda oraz doznana przez niego krzywda uzasadniają przyznanie wyższej kwoty tytułem zadośćuczynienia;

- art. 444 § 1 k.c. przez błędną jego wykładnię i uznanie wbrew opinii biegłego, że powodowi nie należy się odszkodowanie związane z zakupem bielizny bawełnianej i delikatnej pościeli, zwiększonego zużycia wody i prądu zakupu proszków i płynów
- art. 444 § 2 k.c. przez błędną jego wykładnię i uznanie, że powodowi nie należy się renta z tytułu zwiększonych potrzeb;
- art. 481 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż powodowi odsetki za opóźnienie od kwoty 1.200 zł należą się od 22 lutego 2017r.

W oparciu o te zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwot: 400.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 15.413 zł tytułem odszkodowania, po 1.384 zł renty miesięcznej z tytułu zwiększonych potrzeb, odstąpienie od obciążania powoda kosztami procesu w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za I instancję oraz kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda jest uzasadniona w nieznacznej części.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne dla potrzeb rozpoznania sprawy na etapie postępowania apelacyjnego ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w takim zakresie, w jakim wynika z nich, że u powoda w związku z wypadkiem drogowym doszło do powstania nowej krzywdy w postaci nasilenia przebiegu choroby łuszczycy, natomiast nie pozostaje w związku przyczynowym z tym wypadkiem uszczerbek na zdrowiu powoda będący skutkiem przebytego udaru niedokrwiennego mózgu i niedowładu połowicznego prawostronnego oraz afazji. Przytoczone ustalenia znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania. Ustalenia te nie były zresztą podważane w apelacji, w związku z czym wiążą także Sąd odwoławczy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przyznane z tytułu ujawnienia się nowej krzywdy, o której wyżej była mowa, zadośćuczynienie w sumie 15 000 zł spełnia wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria określenia „odpowiedniej sumy” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Należy bowiem podkreślić, że stres związany z wypadkiem nie był przyczyną powstania samej łuszczycy, ponieważ objawy tej choroby, ale o znacznie mniejszym nasileniu, występowały u powoda już wcześniej, a następnie ulegały remisji pod wpływem standardowego leczenia oraz pory roku. Stres pourazowy spowodował jedynie w dużej mierze nasilenie się zmian łuszczycowych, co w konsekwencji mogło spowodować brak skuteczności w terapii tej choroby dostępnymi metodami i środkami. Pozwany ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody nie może zatem ponosić odpowiedzialności za samo wystąpienie u powoda procesu chorobowego, a jedynie za nasilenie jego skutków. Nie budzi też wątpliwości, że powód mógłby w miarę normalnie funkcjonować społecznie, gdyby jego problemy zdrowotne ograniczały się tylko do pojawiania się nasilonych zmian łuszczycowych, ponieważ w takim przypadku, co do zasady jego leczenie polegałoby tylko na systematycznej kontroli specjalistycznej i stosowanym leczeniu dermatologicznym, a jedynie w przypadku zaostrzenia się zmian i pogorszenia stanu zdrowia zachodziłaby konieczność jego hospitalizacji (k. 1011 opinii biegłego dermatologa).

Mając na uwadze ten ograniczony w istocie rzeczy aspekt nowej krzywdy powoda, Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do przyjęcia, iż zasądzone na jego rzecz zadośćuczynienie jest rażąco zaniżone, a tylko w takim przypadku zachodziłaby konieczność jego podwyższenia. W tym kontekście żądana przez powoda z tego tytułu suma 400 000 zł jawi się, jako oderwana od realiów rozpoznanego przypadku. Wypada przy tym podkreślić, że aktualnie bardzo negatywny stan

zdrowia powoda, w tym wynikająca z niego ciężka niepełnosprawność, jest skutkiem innego zdarzenia (udar mózgu), za które jednak pozwany nie może ponosić odpowiedzialności.

Należy zgodzić się ze skarżącym, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynikają jednoznacznie motywy, jakimi kierował się Sąd Okręgowy, który stwierdził, że u powoda doszło do ujawnienia się nowej szkody (nie objętej podstawą faktyczną wyroku z dnia 30 lipca 2010 r. w sprawie I C 1820/08) pozostającej w związku przyczynowym z wypadkiem; ustalił, iż z tego tytułu ponosi on dodatkowe wydatki na leczenie, a jednocześnie uwzględnił roszczenie odszkodowawcze tylko do sumy stanowiącej równowartość rocznych kosztów leczenia wyliczonych przez biegłego dermatologa i oddalił w całości powództwo o rentę na przyszłość z tytułu zwiększonych potrzeb.

Bezsprzecznie w stanie faktycznym niniejszej sprawy jest niemożliwe, a co najmniej nader utrudnione ściśle wykazanie kosztów ponoszonych przez powoda w związku z zaostrzeniem objawów łuszczycy. Nie wydaje się także możliwe precyzyjne oddzielenie tych kosztów od ogólnej sumy wydatków, jakie powód ponosiłby na leczenie tej choroby, gdyby nie przebiegała ona w zaostrzonej postaci. Doświadczenie życiowe podpowiada jednak, że wydatki ponoszone na leczenie choroby, która opornie poddaje się leczeniu są wyższe niż tej samej choroby przebiegającej łagodnie, z dłuższymi okresami remisji.

W takiej sytuacji sąd orzekający może skorzystać z normy kompetencyjnej art. 322 k.p.c., która pozwala na odstąpienie od ogólnej zasady potrzeby udowodnienia w sposób ścisły i dokładny elementów żądania wyrażających się w kategorii wysokości. Warunkiem zastosowania art. 322 k.p.c. w sprawach o odszkodowanie jest bowiem ustalenie na podstawie ogólnych reguł dowodowych i przepisów prawa materialnego zasady odpowiedzialności, powstania szkody i związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem będącym podstawą odpowiedzialności.

W rozpoznawanej sprawie biegły oszacował miesięczny koszt leczenia schorzenia skórniego występującego u powoda na około 1 200 złotych rocznie, czyli 100 złotych miesięcznie. Z opinii tej wynika jednak, że tak określony koszt leczenia obejmował jednak tylko wydatki ponoszone w związku z zakupem leków. Biegły nie ustalił natomiast wysokości kwot wydatkowanych dodatkowo w związku z potrzebą zapewnienia powodowi odpowiednich warunków bytowych, czy chociażby prywatnych wizyt lekarskich, z uwagi na brak w tym zakresie stosownej dokumentacji, aczkolwiek, co do zasady nie zakwestionował celowości ich ponoszenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego, norma art. 322 k.p.c. pozwala na przyjęcie, że w związku z leczeniem łuszczycy powód ponosi koszty oscylujące wokół kwoty 200 złotych miesięcznie, która obejmuje także dodatkowe wydatki wynikające z nasilonego jej przebiegu (będącego skutkiem stresu pourazowego) w wysokości około 100 złotych miesięcznie.

Powyższa konstatacja uzasadnia uwzględnienie powództwa o odszkodowanie z tytułu naprawienia szkody, polegającej na poniesieniu w latach 2011 – 2016 kosztów, o których wyżej była mowa, do kwoty 7 200 złotych (6 lat x 1 200 zł), dochodzonej na podstawie art. 444 § 1 k.p.c.; jak również żądania zasądzenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb do kwoty 100 złotych miesięcznie, poczynwszy od stycznia 2017 roku, dochodzonego na podstawie 444 § 2 k.c.. W pozostałym zakresie wymienione żądania nie zostały uwzględnione, jako niezasadne.

Orzekając o kosztach procesu obu instancji, Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 102 k.p.c. obciążył powoda jedynie częścią kosztów poniesionych przez pozwanego; mając na względzie dramatyczną sytuację życiową i materialną, w jakiej obecnie powód się znajduje, a także okoliczność, iż rozstrzygnięcie zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c., na gruncie rozpoznawanej sprawy w istocie pozbawiłoby powoda świadczeń rekompensujących wyrządzoną mu krzywdę.

Z tych przyczyn, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji na mocy art. 385 i 386 § 1 k.p.c.

(...)